

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 17. april 2016

Kirkedag: 3.s.e.påske/B

Tekst: Joh 14,1-11

Salmer:

SK: 52 * 265 * 58 * 68 * 55,1 * 484

LL: 52 * 58 * 68 * 55,1 * 484

Mads. Mads har ikke noget imod, at jeg fortæller om ham her i dag. Heller ikke selv om nogle af Jer måske skulle kende ham. Men det er for så vidt nok for Jer at vide, at han hedder Mads. Mads er ikke min søn, men han er en af mine drenge, og jeg er glad for ham og stolt af ham.

Mads har jeg døbt et af de første år af min præstegerning. Senere kom Mads i vores børneklub. Da Mads blev lidt ældre, kom han i Juniorklub. Jeg har også konfirmeret Mads. Og derefter var han med i Teenklubben, og fortsatte i Juniorklubben som bøj (det kalder vi i Juniorklubben de unge medhjælpere, og jeg kan ikke huske hvorfor, vi kalder dem det). Undervejs i det lange forløb konfirmerede jeg også Mads' søster, og jeg begravede hans forældre, der begge døde af kræft med få års mellemrum. Mads blev en ung mand, han fik en dejlig kæreste og skulle under uddannelse. Så nu kneb det med tiden til at være bøj i juniorklubben. Den sidste aften, han var med, stod vi og spillede bordtennis, ham og jeg, som jeg tror, vi har gjort (og jeg tror ikke, jeg overdriver) 1000 gange før. Vi har virkelig taget mange slag bordtennis. Mens vi spiller siger Mads pludselig: "Hvad har jeg egentlig fået ud af at komme her i alle de år?" Og inden jeg nåede at svare, sagde Mads: "Jeg har fundet ud af, at der er noget, der er større end mig, og jeg er ikke verdens centrum. Jeg har set, at der er et sted, jeg altid er velkommen – og det er ikke kun hos dig," sagde han og pegede

med battet på mig. ”Jeg har set, at tilgivelse er bedre end bitterhed. Og” – og så holdt han en pause – ”jeg har fundet ud af, at præster spiller vildt dårligt bordtennis.” Det måtte jeg korrigere ham for. ”Det passer ikke, Mads. Jeg spiller dårligt bordtennis mod dig.” Jeg tror ikke, jeg har vundet 10 gange over Mads.

Mads havde set en anden end os, der ellers var synlige omkring ham i præstegårdens mødesal. Set en anden som en virkelighed, som en sandhed, som et liv og en vej at vælge. Mads havde trods rigtig meget sorg og savn i sit unge liv, set kærlighed og fællesskab, ikke bare hos os, men også hos Gud. Det er ikke bare min tolkning af hans ord; det er Mads’ ord til mig.

Det eneste Mads kan have sin tro på sandheden om Guds virkelighed, i er de mange ord, han har hørt og læst. Mads fik en bibel til konfirmandundervisning. En standardudgave af Bibelen. Da han nogle år senere så, at jeg gav konfirmanderne en fin Bibel med guldsnit og på hverdagsdansk, sagde han en dag: ”Hvorfor skal jeg læse i en svær Bibel, når der findes sådan en fin en, der er lettere at forstå?” Så selvfølgelig fik han så også en. Mads’ tro voksede ved Helligåndens hjælp ud af det, han havde hørt og læst. Andet grundlag var der ikke.

Derved deler Mads vilkår med alle os. Vi har alene Bibelens ord om virkeligheden og sandheden om Jesus. Jeg er ikke i tvivl om, at Bibelen er sand i dens tale om Jesus som Guds Søn og vores Frelser. Jeg er ikke i tvivl om sandheden i Bibelens ord om Jesu guddommelighed i enhed med Faderen. Og en af de ting, der bestyrker mig i dens sandhed, er dens ”fejl”.

Fejl i den forstand, at hvis Bibelen havde været grundbogen i en menneskeskabt tænkning, religion eller filosofisk system, så

er der ting i den, der er fejl. Ting, som i så fald ikke ville have sluppet igennem censuren, fordi det gør den utroværdig, når den ikke er helstøbt, men har nogle ”uoverensstemmesler” i sin egen sammenhæng. En af dem, støder vi på i dag i dagens evangelium. Det er Filip. Filip, der siger til Jesus: ”Vis os Faderen, og det er nok for os.” Det er Filips reaktion på Jesu ord: ”Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.” Så siger Filip: ”Vis os Faderen, og det er nok for os.”

Altså engang imellem skulle man tro, at disciplene var en flok blinde får, der overhovedet ikke ser og hører, hvad der sker omkring dem. De er nærmest håbløse. Jeg kan næsten fornemme, at når Jesus fortsætter: ”Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip?” at Jesus tænker i sig selv, hvis han havde kendt til udtrykket: Ok, en gang til for prins Knud.

Filip. Første gang vi møder ham i evangeliet er helt i begyndelsen af Jesu fremtræden, ved Jesu kaldelse af disciplene, herunder Filip. Jesus møder Filip med sit ”Følg mig!”, hvilket Filip tager til sig og følger Jesus. Filip møder så Natanael og fortæller ham om Jesus med begrundelse i Moses og skrifterne. Og da Natanael tvivler på, at noget godt kan komme fra Nazaret, så er Filip overhovedet ikke i tvivl. ”Kom og se!” siger han til Natanael.

Imellem Filips kaldelse og mødet med Natanael og så ordvekslingen med Jesus i dagens evangelium, har Filip fulgtes med Jesus. Filip har hørt Jesus sige, hvad han jo siger i dagens ord: Jeg er vejen, sandheden og livet. Han har hørt Jesus sige: Jeg er livets brød. Jeg er verdens lys. Jeg er det levende vand. Jeg er den gode hyrde. Jeg er døren ind til fårefolden. Men når Filip har hørt Jesus sige ’Jeg er’ om sig selv, så har Filip

dermed også hørt Jesus bruge det samme navn om sig selv, som Gud bruger om sig selv, da han åbenbarer sig for Moses i den brændende tornebusk med benævnelsen 'Jeg Er'. Jesus har gjort sig et med Den guddommelige og evige. Og det har Filip også set ham gøre i sine gerninger, hvor han ikke bare har helbredt mennesker, men også udtalt og dermed givet dem tilgivelse af deres synder i nåde, noget som ellers kun tilkom Gud. Filip har set, at Jesus har gjort sig til eet med Den guddommelige i navn og væsen og gerning.

Og hele evangeliet igennem pointeres det flere gange, at disciplene ikke alene ser åbenbaringen, de får også lov at se bag åbenbaringen, forstået således, at Jesus jo f.eks. siger til dem, at I får det forklaret; men dem udenfor får det i gåder. Og i dagens evangelium er vi inde i påskeugen. Vi er derinde, hvor det er lige før, det hele kulminerer og forløsningen i al sin åbenbarelse skal ske. Og her knækker filmen så, hvis evangeliet er menneskeligt påfund. For det hænger ganske enkelt ikke sammen, at vi så har én i inderkredsen, der højlydt giver udtryk for, at han ikke har forstået en pind af det hele. Var evangeliet ikke virkelighed om Jesus, så ville Filip jo netop skulle fremstilles som en indviet, der havde nået et højere stade i erkendelse. Men det er ikke tilfældet.

Min gamle klasselærer sagde altid, at hvis eleverne ikke forstod, hvad læreren fortalte, så var det fordi læreren ikke havde forklaret det godt nok. Jeg har ham mistænkt for at have taget ved lære af Jesu pædagogik. For Jesus siger jo ikke: "Ved du hvad, Filip. Det har jeg fortalt og vist dig 117 gange, hvis ikke du har fattet det nu, så sker det nok aldrig." Nej, Jesus prøver en gang til for Prins Knud, for Filip, for mig.

Jeg tror selvfølgelig ikke, at det med Filip er en fejl. Jeg tror heller ikke, at Filip er dummere end folk er flest. Jeg tror, Filip

er et menneske. Han får lov at være et menneske i Jesusfortællingen. Filip får lov at være med som det menneske, der sagtens kan være et troende menneske, og alligevel ikke forstå; det menneske, der sagtens kan være et troende menneske, og alligevel overmandes af tvivl, anfægtelse, mismod; det menneske, der slet ikke kan få ordene til at give mening, selv om det er sagt og hørt mange gange.

Så se gerningerne! siger Jesus til Filip. Se Guds gerninger i mine og mig i Guds gerninger. Jesus slipper ikke Filip. Jesus ånder ikke håbløst over Filip. Jesus viser Filip, hvori han så i stedet kan grunde og forankre sin tro, og se, at Gud, der åbenbarede sig for Moses, nu åbenbarer sig i kødets skikkelse i Jesus fra Nazaret og som bærer Guddomsnavnet, det eneste navn, mennesker bliver frelst ved, som Peter siger det i lektielæsningen, fordi ingen kommer til Gud Fader uden ved ham. Kan du ikke forstå, Filip, så se! Ser du mig, ser du Gud Fader. Kender du mig, kender du også Gud Fader.

Mange år efter Filip lod Gud sig se af en ung mand, Mads. En dreng og teenager og ung mand, som hørte ord og så gerninger, som ikke var noget at skrive hjem om, når det gjaldt bordtennis. Alligevel blev det gerninger, hvori Gud blev set.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen